

въ единъ моментъ, когато смъртта на единъ човѣкъ
е смъртоносенъ ударъ, нанесенъ върху цѣль народъ.

О, майко моя, родино мила,
Защо тъй жално, тъй милно плачешъ?
Гарване, и ти, птицо проклета,
На чий гробъ тамъ тъй грозно ти грачешъ?

Охъ, зная, зная — ти плачешъ, майко,
За туй, че ти си черна робиня,
За туй, че твоя свещенъ гласъ, майко,
Е гласъ безъ помощъ, гласъ въ пустиня.

Въ 1873. година една прѣдателска рѣка посочи
народниятъ Апостолъ на палачитѣ. Въ 1873. година бѣ
сжденъ отъ османското правосъдие синътъ челоуѣ-
чески, — защитникътъ на робътъ. Въ 1873. бѣ окаченъ
на бѣсилото единъ праведникъ, който говорѣше като
светецъ, който мислѣше като философъ и който со-
чеше въ бждащето като пророкъ.

Въ 1873. година, татъкъ, по софийско равно
поле, вѣтрища трѣне гонѣха, виявици виѣха, а край
бждащия свободенъ градъ съ страшна сила висѣше на
черно бѣсило Апостолътъ. България плачеше. Студъ и
мразъ вѣнъ, студъ и мразъ въ душата на България.
Поетътъ вижда природата — вижда и човѣкътъ; вижда
вселенната — вижда и човѣчеството, вижда правдата
жива разпната. И съчетава всички положения, съ които
иска да издигне единъ страшенъ съ мълчанието си
паметникъ на издадения светецъ. Този паметникъ е
орнаментиранъ съ всичкитѣ темпорални аксесоари:

Гарвана граче, грозно злоуѣщо,
Псета и вълци виятъ въ полята,
Старци се молятъ богу горецо,
Женитѣ плачатъ, пищятъ дѣцата.